

DE GROTE BRAND TE IDEGEM 1 8 5 2

door Paul DE CREMER +
m.m.v. Freddy DE CHOU

In de nacht van 23 op 24 april 1852 verwoestte een hevige brand bijna alle huizen in de Neerstraat te Idegem. Deze catastrofe vormde het thema van twee voordrachten voor de Vlaamse Vereniging voor Familiekunde te Geraardsbergen door de heer Paul De Cremer (november 1986 - juni 1987).

Deze verdienstelijke vorser stelde ons enkele weken voor zijn dood zijn beide voordrachten ter beschikking. We publiceren ze hier tot één geheel samengevat. De verklarende kaartjes namen we uit de atlas van de Buurtwegen (1844).

Moge deze bijdrage een hulde wezen aan onze onvolprezen heem- en familiekundige Paul De Cremer.

IDEGEM CA. 1850.

Omstreeks het midden van de 19de eeuw grepen er in Idegem, net zoals trouwens in de meeste andere Denderdorpen, grote veranderingen plaats. Vooral de wege-nis werd grondig verbeterd.

Reeds op het einde van de dertiger jaren, onder het burgemeesterschap van geneesheer David Vermeiren wendde het gemeentebestuur loffelijke pogingen aan om de Dries en de Neerstraat, de enige behuisde straten van Idegem, met kasseien te verhar-den.

Voor de aankoop van de nodige kasseistenen, die uit de steengroeven van Lessen moesten komen, had de Idegemse gemeentekas echter onvoldoende geldmiddelen ter beschikking. Daarom besloot het toenmalig gemeentebestuur grond die eigendom was van de gemeente te verkopen. Deze grond vond ze o.a. op de Dries, die toen tussen de Molenweg en de Dendersluis 40 tot 50 meter breed was. Ook lag er nog veel grond langs de Dender en langs de losweg naar de weiden in de Nuchten. Aan de overkant van de Dender, op het grondgebied van Grimminge, behoorde eveneens grond aan de gemeente Idegem toe, en ten slotte lag er nog een klein stuk tussen de Neerstraat en de Ninoveweg. Op dit laatste stuk stond in de Middeleeuwen de "lazerij".

Een "lazerij" was oorspronkelijk een verpleeghuis voor de strijders die uit de kruistochten met melaatsheid terugkwamen. Achteraf voor pestlijders en slachtoffers van andere epidemische kwalen. Haast elk dorp had aldus een "huys voor siechelieden".

Alle voormelde beschikbare gronden werden te koop gesteld en meestal aan de aanpa-lende eigenaar verkocht.

Een tiental jaren later (1856) werd op het grondgebied van Idegem de spoorweg van Dender en Waas aangelegd. Er moest ook een station komen en bij de plaatsbepaling rezen problemen: ofwel zou het station aan de Vloerzegemse steenweg komen ofwel aan de Kamweg, de vroegere losweg naar het akkerland van de Hoogkouter. De keuze viel op de Kamweg, die later zal worden verbreed en van dan af Stationstraat wordt ge-noemd.

Gedurende het aanleggen van de spoorlijn en het bouwen van het station te Idegem

werd er door het Provinciaal bestuur van Oost-Vlaanderen op aangedrongen om een met straatstenen verharde weg aan te leggen van aan de Dendersluis te Idegem, over Vloerzegem en Steenhuize, naar het centrum van Herzele. In Idegem werden in die tijd immers aan de sluis schepen gelost.

Toen de brand in de Neerstraat uitbrak, was deze straat nog maar pas 'gekasseid' zoals we dat in onze streektaal zeggen.

In tegenstelling met de Dries, waar de huizen allemaal op een veilige afstand van elkaar gebouwd waren, plakten in de Neerstraat de woningen aan elkaar. Dit zou bij een felle brand wel eens tot een catastrofe kunnen leiden.

Die catastrofe kwam er, toen in de nacht van 23 op 24 april 1852, een gewone stal-brand, aangewakkerd door een zuidoostelijke stormwind, uitgroeide tot de grootste brandramp uit de streek. Gelukkig vielen er bij de brand geen dodelijke slachtoffers te betreuren. Enkel een zestal vrouwen en 'n paar mannen liepen bij reddingsmanoeuvres min of meer erge brandwonden op. De materiële schade was echter enorm. Niet minder dan 36 huizen gingen in de vlammen op.

DE BRANDRAMP.

De brand ontstond volgens ooggetuigen, in de stal van de leegstaande woning van **Jan Baptist De Coster**, die enkele dagen voordien naar Geraardsbergen was verhuisd. Aangewakkerd door een felle maar erg veranderlijke zuidoostenwind duurde het niet lang of ook het huis zelf werd de prooi van de vlammen.

Weldra stonden ook de aanpalende woningen van Jan Baptist Herremans, Jan Baptist Van den Eynde en Francies Van den Eynde, in lichterlaaie.

Het eerste huis in de Neerstraat was bewoond door winkelier Francies Van den Eynde en Ursula Teirlinck. Het echtpaar had drie kinderen: Benoit 7 jaar en de tweeling Désiré en Adriaan 2 jaar. Het huis, de schuur en stal, waren lemen gebouwen, met stro bedekt. Het huis was verzekerd voor twaalfhonderd frank (1200 fr.).

Het volgende huis in de rij was bewoond door Jan Baptist Van den Eynde, getrouwd met Rosalie Groeninckx. Zij hadden nog 8 kinderen in leven: Nathalie (22 jaar), Maria Thérésia (21), Benedikt (17), Romain (15), Melanie (13), Virginie (10), Marie Catharine (8) en Francisca (7). Jan Baptist verloor zijn woning, schuur en stal, allen lemen gebouwen met een strodak. Deze waren eveneens verzekerd voor twaalfhonderd frank (1200 fr.).

In huis nr. 71 woonde Jean Baptist Herremans. Hij was getrouwd met Barbara Reygaert. Dit echtpaar had op het ogenblik van de brand één kind, dat kort nadien zou overlijden. Van Charles Mencke, die hem had gewekt, had Jean Baptist Herremans vernomen dat de brand begonnen was aan de stal van Jean Baptist De Coster. Zijn huis, schuur en stal, was met stro bedekt. Hij had een brandverzekering van duizend frank (1000 fr.).

Het huis nr. 72 was de hogervermelde woning van Jean Baptist De Coster. Dit huis was een stenen gebouw, bedekt met dakpannen en verzekerd voor vijftienhonderd frank (1500 fr.).

De eigenaar van de aanpalende tweewoonst nr 73 waren de kinderen Francies Van Stiels. Zij verhuurden de gebouwen aan de weduwe Groeninckx, de weduwe Leander Temmerman en de weduwe Jan Baptist Van der Schueren.

De eerste weduwe - haar meisjesnaam: Marie Thérésia Buydens - was spinster en woonde samen met haar twee meisjes Maria Joanne (14 jaar) en Melanie (10 jaar).

De weduwe Leander Temmerman - alias Rosalie Dauw - stond eveneens bekend als spinster en woonde er samen met haar drie kinderen: Francies (20), Florentine (17) en Maria Thérésia (13 jaar).

De laatste weduwe ten slotte was afkomstig van Viane en heette Christina Symoens.

97/155/11

Ook zij was spinster van beroep, en woonde er met haar zoon (32).

De drie gezinnen verdeelden de tweewoonst, die gemaakt was van lemen muren en bedekt met stro. Aan deze woning paalde nog een bouwvallige stal, waarin de eenzaat Philip Malfroid zijn intrek had genomen. Deze gebouwen waren niet verzekerd.

De huizen nr. 74 en 75 vormden een driewoonst.

In nr. 74 woonden twee huurders: Jozef Goedvriend, van beroep dagloner, en gehuwd met Constantia Plasman, had drie kinderen: Jan Baptist (13), Anna Marie (10) en Pieter Johannes (6). De tweede huurder Jan Baptist Volckaert, afkomstig uit Appelterre, was getrouwd met Rosalie Van Vreckhem en had 4 kinderen: Ferdinand (10), Anna Christina (8), Francies (4) en Thimotheus (1 jaar). Het huis was eigendom van Jozef Van Steertegem, dienstknecht van beroep. Het was niet verzekerd.

Het huis nr. 75 behoorde toe aan de wever Pieter Jan Goedvriend, getrouwd met Rika De Langhe uit Nieuwenhove, en hun 6 kinderen: Marie (20), Francies (18), Benoit (16), Jan Baptist (11), Jozef (7) en Gustaaf (3 1/2 jaar). In de stal woonde de ongehuwde Henri Malfroid.

De huizen nr. 74 en 75, opgetrokken in leem en met stro bedekt, waren niet verzekerd.

Het huis nr. 76 was eigendom van Francisca Carlier (o1800 - +1884), weduwe van Jan Baptist Van Cleemputte, op 60 jarige leeftijd in 1844 gestorven.

Naast hun woning in de Neerstraat, bezaten ze in de nabijheid van de kerk de herberg "Het Landhuis", die ze zelf uitbaatten. Dit welstellend echtpaar had 4 kinderen: Jan Baptist (20) die later sluismeester zou worden aan de nieuwe sluis te Idegem, dus na de kanalisatie van de Dender in de jaren 1860, en de dochters Marie (18), Pelagie (16) en Barbara (14 jaar).

Het huis nr. 76 dus, verhuurd aan twee gezinnen, was gemetseld met baksteen, bedekt met pannen en verzekerd voor 1336 fr.

Het ene gezin was dat van Ferdinand Minnaert (o1800), afkomstig van Erwetegem. Hij huwde met Victoria Carlier, was van beroep dagloner en had met zijn vrouw 5 kinderen: Philomena (11 jaar), Francies (10 jaar), Marie (7 jaar), sofie (5 jaar) en Hortence (3 jaar). Daarnaast woonde Francies Van der Haegen, die in 1818 in Galmaarden was geboren. Dit gezin was kinderloos.

Op de plaats van de tweewoonst, de nummers 77 en 78, stond twee jaar voorheen maar één enkele woning, gemaakt van lemen muren en voorzien van een strodak. Het behoorde toe aan de familie Hellebosch en was reeds in 1850 door een brand verwoest. Het huis werd verbouwd tot een ruimere woning in bakstenen en bedekt met pannen. Deze woning was nu groot genoeg voor twee gezinnen. In het eerste deel woonde de winkelier Pieter Hellebosch, weduwnaar van Isabelle De Neve. Hij woonde samen met zijn broer Charles en zijn dochter Marie Thérèse, 39 jaar en spinster van beroep.

Marie Thérèse was in 1836 getrouwd met Pieter Chavatte, met wie ze 2 kinderen had: August (13 jaar) en Xaverius (4jaar). Na de brand kregen ze er nog 2 kinderen bij.

In het tweede deel huisden de kinderen van Benedikt De Boe, die gehuwd was met Maria Constantia Hellebosch, zuster van de voornoemde Pieter Hellebosch, met hun kinderen Charles Louis en Jeanne. Deze nieuwe tweewoonst was niet verzekerd.

Het huis nr. 79 was bewoond door Jan Baptist Hauwaert, gehuwd met Berlindis Van Muylem, en hun 2 kinderen Francies (o1817) en Marie Anne (o1821). Marie Anne huwde later met Pieter Wijmeersch, afkomstig van Nederbrakel. De woning was niet verzekerd.

Het huis nr. 80 was bewoond door de weduwe van Adriaan Ceuterick, alias Marie-

Thérèse De Coster (72 jaar). Ze was de zuster van Jan baptist De Coster in wiens stal de brand was uitgebroken. Ze woonde er samen met haar dochters Marie (50 jaar), Marie Jeanne (43 jaar) en haar zoon Francies (46 jaar). Hier gingen alleen de stallen in de vlammen op. Het woonhuis, gemaakt van baksteen en bedekt met pannen, bleef eigenaardig genoeg gespaard doordat het tijdig was afgedekt met het dorskleed. Dit feit deed bij de meeste andere slachtoffers het vermoeden rijzen dat de zoon Francies, die al geen goede reputatie had, de brand zou hebben aangestoken of er althans veel van wist. Het huis was verzekerd.

Het huis nr. 81 was eveneens een tweewoonst met ernaast nog een afzonderlijke woning. In de tweewoonst woonden twee gezinnen, waarvan de gezinshoofden broer en zuster waren.

Het eerste gezin was dat van Joanna Catharina Van Lierde (o1795), spinster van beroep en ongehuwd. Haar zoon Jean Baptist Van Lierde (31 jaar) verdiende zijn kost als dagloner.

Het andere gezin was dat van Francies Van Lierde (o1802). Deze dagloner was gehuwd met Marie Thérèse Cools. Het gezin was kinderloos.

In de aanpalende woning huisde Pieter Jan Van Lierde, (o1806) en gehuwd met Carolina Van der Cruysen (oOgy 1806). Zij was spinster, hij dagloner en hadden een zoon (11 jaar). Al deze gebouwen waren van leem en met stro bedekt. Ze waren niet verzekerd.

Het huis nr. 82 hoorde toe aan de kinderen Pieter Van Daele. Zij verhuurden aan Jozef Herregodts, geboren te Schendelbeke (1817) en gehuwd met Constance Somers. Tijdens de brand beviel Constance van een jongen, die Petrus werd geheten. Het huis was ook van leem met stro bedekt maar wel verzekerd.

De achtergelegen woning was eigendom van Felix Van den Berge, schoenmaker en gehuwd met 'n zekere N. Haegeman uit Ophasselt. Het echtpaar had geen kinderen. De zuster van Felix, Marie Van den Berge, is een voorouder van Hector De Pauw, gewezen pastoor van Idegem. Het huis was niet verzekerd.

Het laatste huis aan de benedenkant van de Neerstraat was de woning 83. Hier woonde timmerman Bernard De Neve, geboren te Ophasselt in 1792 en getrouwd met Coleta Van de Walle van Wielsbeke (West-Vlaanderen). Het echtpaar had geen kinderen, maar bij hen woonde een neef, Jordanus Van de Walle. Laatstgenoemde was geboren te Pittem in 1838. Het huis van de timmerman was verzekerd en de schade die hij opliep was vrij aanzienlijk.

Ook de overzijde van de Neerstraat werd door de brand getroffen.

Het huis 121 behoorde toe aan Francies Goedvriend, van beroep "facteur in granen" of graanhandelaar. Francies Goedvriend was geboren in 1795 en huwde met spinster Joanna Catharina Hellebosch, die te Idegem was geboren in 1801. Zij hadden vier kinderen: Jozef 20 jaar, Jan 14 jaar, Rosalie 11 jaar en Adolf 6 jaar. Hun huis was opgetrokken met lemen muren en bedekt met stro. Het was niet verzekerd.

In huis 120 woonde Jozef Van den Eynde, geboren in 1794. Hij was landbouwer en getrouwd met Barbara Verbustel, die in 1803 te Zandbergen was geboren. Dit gezin had 5 kinderen: Adriaan 26 jaar, Benedikt 23 jaar, Marie Anne 21 jaar, Marie Francesca 19 jaar en Victor 6 jaar. Laatstgenoemde Victor zou later trouwen met Eugenie Goossens en beiden zouden voor heel wat nakomelingen zorgen. Hun huis bestond deels uit bakstenen, deels uit lemen muren en was bedekt met stro. De gebouwen waren verzekerd.

Het volgend huis 117, behoorde toe aan Jan Baptist Merckx, barbier van beroep en ge-

boren in 1785. Hij was weduwnaar van Joanna Marie Sterck uit Denderwindeke. Hij had 4 kinderen: Dorothea, geboren te Denderwindeke in 1819; Angela en de twee volgende Charles en Francies werden te Idegem geboren respectievelijk in 1822, 1825 en 1832. Hun huis was van leem en met strodak en niet verzekerd.

Jan Baptist was de voorouder van al de personen in Idegem met de naam Merckx..

Het huis 116 behoorde toe aan Pieter Prové, kuiper van beroep. Hij was geboren in 1803 en getrouwd met Marie Anne Van den Eynde, geboren in 1798. Dit echtpaar kreeg twee kinderen met name Charles (o1829) en Catharina (o1832). Zijn eerste vrouw overleed reeds in 1835 en hij trouwde een jaar nadien met Joanna Schotayman die in 1799 in Outer was geboren. Met zijn tweede vrouw kreeg Pieter Prové nog vier kinderen: Francies, geboren in 1837, Rosalie in 1838, Joannes in 1840 en tenslotte August in 1843. Hoewel August op zijn beurt 7 kinderen kreeg, zijn er thans te Idegem van deze streek geen nakomelingen meer. De teloorgang van het kuipersberoep is daar voor een groot deel de oorzaak van. Het huis en de aanpalende gebouwen waren van lemen muren en met stro bedekt. De gebouwen waren niettemin verzekerd.

Het volgende huis 113 was een hofstede die toebehoorde aan Jan Van der Meynsbrugge. Deze landbouwer zag het levenslicht in 1806 en trouwde met Anna Judoca Carlier, die in 1797 was geboren. Dit gezin bleef kinderloos. Het woonhuis was gemetseld met bakstenen en bedekt met pannen, maar de schuur en de stallen waren van leem en met stro bedekt. De gebouwen waren verzekerd.

Het huis 112 was ook een boerderij, toebehorend aan Jozef Van der Meynsbrugge, geboren in 1799 en in 1829 getrouwd met Maria Joanna Somers (o1806). Dit gezin kreeg 4 kinderen: Jan 22 jaar, catharina 20 jaar, Rosalie 16 jaar en Sofie 12 jaar. Rosalie trouwde in 1860 met Benedikt Van Muylem. Hun dochter Marie Justine, huwde met Petrus Jacobs uit Smeerhebbe en zorgde voor heel wat nakomelingen in Idegem. Dit was eveneens het geval met de jongste Sofie. Zij huwde met Judocus Goossens, hadden slechts één dochter maar daarentegen vele kleinkinderen. De gebouwen waren gemaakt van lemen muren en bedekt met stro. Zij waren verzekerd.

In 109 woonde Jan Baptist Groeninckx. Hij was landbouwer en werd in 1793 te Idegem geboren. Hij was getrouwd met Marie Cooreman, geboren te Zandbergen in 1794. Dit echtpaar kreeg 3 kinderen: Adriaan (o1821), Catharina (o1832) en Sofie (o1840). Het woonhuis was met bakstenen gemetseld en bedekt met pannen, maar de schuur en de stallen waren lemen muren bedekt met stro. Al hun gebouwen waren verzekerd.

Huis 108 behoorde toe aan Jozef Moreau, landbouwer van beroep en geboren in 1805. In 1839 trouwde hij met Pieternelle De Vuyst uit Zandbergen, die toen 30 jaar was. In 1841 kreeg dit echtpaar een jongen die Pieter werd genoemd. Kort daarna stierf Pieternelle De Vuyst en in 1844 hertrouwde Jozef Moreau met de 44 jarige Thérèse Segers uit Galmaarden, die nog een dochter kreeg, die Marie werd geheten. Deze Marie Moreau zou later huwen met Desiré Van der Schueren uit Voorde en laatstgenoemd gezin werd gezegend met niet minder dan 10 kinderen. Al de gebouwen waren van lemen muren en met stro bedekt, maar ze waren verzekerd.

Huis 103 behoorde toe aan Louis Leyssens. Deze wever was in 1804 te Grimminge geboren en getrouwd met Judoca Neirinckx (o1797). Het echtpaar bleef kinderloos. Woonhuis, stal en schuur waren gedeeltelijk gemetseld en gedeeltelijk lemen muren. De stenen gebouwen waren met pannen en de lemen gebouwen met stro bedekt. Er was geen brandverzekering.

Onder 92 staan twee schuren aangeduid van de weduwe Adriaan Ceuterick, die haar woonhuis aan de benedenkant van de Neerstraat had. Deze twee gebouwen hadden lemen muren met stro bedekt en gingen uiteraard ook in de vlammen op.

De bezitter van het huis 93 was Francies Groeninckx, geboren in 1814 en van beroep landbouwer. Hij trouwde met Marie Vlassenbroeck (o1812). Dit gezin kreeg zes kinderen, van wie er 3 voor de brand waren geboren. Dit waren Lambert (7 jaar), Rosalie (5 jaar) en Jacob (1 jaar). Na de brand kwamen de 3 andere: Regina (o1853) Leopoldine (o1857) en Marie Thérèse (o1860). Hun woning bestond uit bakstenen muren en bedekt met pannen. Schuur en stallen waren ook gemetseld maar met stro bedekt. De gebouwen waren verzekerd.

Het huis 94 behoorde toe aan Jan Baptist Goedvriend, geboren in 1793 en dagloner van beroep. Hij huwde Maria Josepha Beaumont die in 1830 haar eerste kind kreeg, Jean Baptist, dat 2 jaar later overleed. In 1832 kreeg ze 'n dochter Joanna Catharina die slechts 5 maanden oud werd. In 1833 werd Maria Thérèse geboren die 3 jaar oud werd. In 1835 zag Eduard het levenslicht die slechts 2 jaar werd. In 1836 werd Hortensia geboren die in 1837 overleed. Maria Josepha Beaumont bracht dus 6 kinderen ter wereld en behield er geen enkel van. Zij stierf eveneens in 1837. Jan Baptist Goedvriend hertrouwde in 1841 met Joanne Catharina Goessens, geboren in 1816. Deze schonk hem 2 kinderen: Felix, geboren in 1846 en Joanna Catharina, geboren in 1849. De gebouwen van Jan Baptist waren van leem en bedekt met stro. Ze waren niet verzekerd.

Het huis 95 was bezit van de weduwe Judovicus Van Daele, die in 1807 als Rosalie Groeninckx was geboren. Ze was spinster van beroep. Haar man Judocus Van Daele was geboren in 1799 en stierf in 1846. Ze had 5 kinderen: Thérèse (18 jaar), Petrus (16 jaar), Leopold (14 jaar), Angelina (10 jaar) en Francies (8 jaar). Haar zoon Leopold zou later trouwen met Pelagie Fredericq uit Voorde, die hem 11 kinderen zou schenken. Leopold werd kastelein van de herberg "In de keizer". Woonhuis, schuur en stal waren van leem en bedekt met stro. De gebouwen waren niet verzekerd.

Het huis 96 was dit van Filip Van Daele, broer van de voormelde Judocus. Filip was hoefsmid en geboren in 1798. Hij trouwde met Anne Huybens, die in 1809 was geboren. Dit echtpaar kreeg 6 kinderen: Jozef (o1833), Barbara (o1836), Rosalie (o1840), Marie (o1843), Constance (o1845) en August (o1849). Woonhuis, smidse, schuur en stallen waren gedeeltelijk gemetseld en gedeeltelijk lemen muren, bedekt met pannen en stro. De gebouwen waren niet verzekerd.

Het huis 98 was dit van Francies Van den Berge, zoon van Lambert, afkomstig uit Vloerzegem. Francies was in 1798 te Idegem geboren. Dagloner van beroep trouwde hij met Berlindis Van den Haute, in 1812 geboren en spinster van beroep. Na de brand kregen ze 2 kinderen: Petrus in 1852 en Gustaaf in 1859. Woonhuis, schuur en stal waren van leem en met stro bedekt. De gebouwen waren niet verzekerd.

Het huis 99 behoorde toe aan Jan Bauwens, strodekker, geboren in 1798. In 1822 trouwde hij met Marie Anne Van den Berge, die 1824 een meisje kreeg. Daar Marie Anne Van den Berge vroegtijdig stierf, ging Jan Bauwens in 1830 een tweede huwelijk aan met Ursula Van Damme uit Voorde, die hem 4 kinderen schonk. Dit waren Pieter (o1834), Jan Baptist (o1838), Joannes (o1841) en Adolf (o1847). Het huis was gemetseld, maar daar hij een strodekker was, was het met stro bedekt. Schuur en stallen waren van leem en ook met stro bedekt. De gebouwen waren verzekerd.

In 89 verbleef de weduwe van Louis Huybens. Ze was geboren te Schendelbeke in 1775 als Marie De Cock. Zij was in eerste instantie gehuwd met Anselmus Kindekens, de laatste van een generatie 'kosters' sedert het begin van de jaren 1600. Louis Huybens trouwde met haar in 1805 en zij schonk hem nog 2 kinderen: Joannes (o1808) en Benedictus (o1811). Deze hofstede was gemaakt van bakstenen en bedekt met pannen. De gebouwen waren verzekerd.

Het huis 90 was dit van Benedikt De L'Arbre, kastelein van de toen goed gekende herberg 'De Pinte'. Deze stond waar nu het kloostergebouw staat. Benedikt was geboren in 1789 als zoon van de geneesheer Pieter Jan De L'Arbre en Marie Lauwaers. Benedikt trouwde met de 3 jaar jongere Joanne De Coster. Zij schonk hem 5 kinderen: Marie Thérèse (o1817), Serafien (o1820), Rosalie (o1822), Augustinus (o1832) en Charles-Louis (o1855). De dochter van voornoemde Rosalie, Marie Adolfine, zou op 16 jarige leeftijd trouwen met Pieter Jan Thienpont De Coster, een ander product van 'De Pinte', afkomstig van Virginie Van Trimpondt, gewezen meid in die herberg. Pierjan en Marie Adolfine zorgden voor een talrijk nageslacht. Zij bracht 9 kinderen ter wereld maar overleed op 33-jarige leeftijd.

De herberg 'De Pinte' maakte deel uit van een hofstede met woonhuis, twee schuren, stallen en een wagenhuis. Al de gebouwen waren van duurzaam materiaal en waren bovendien verzekerd tegen brand.

Het laatste huis dat in de brand bleef was het nr. 91, gelegen op de hoek van de voetweg, de Neerstraat en de Blijdries. Eigenares was de weduwe Antoon Huybens, geboren Marie Anne Buydens in het jaar 1779. Ze was 12 jaar jonger dan haar overleden man, die 4 jaar voor de brand was gestorven. Dit echtpaar had 6 kinderen: Adriaan (o1807), Livinus (o1808), Louis (o1810), Jozef (o1813), Petrus (o1822), en Rosalie geboren in 1827. Al de kinderen bleven ongehuwd, behalve Petrus die met Marie Thérèse Meirman, afkomstig uit Ophasselt zou trouwen. Het woonhuis schuur en stal van dit welstellend gezin was gemaakt met lemen muren en een strodaken. De gebouwen waren verzekerd. Terloops wens ik hierbij nog te vermelden, dat het deze familie was die de grond schonk aan de parochie om er een kleuterschool op te richten. In de jaren 1970 werd de afgedankte kleuterschool omgevormd tot de parochiale zaal "Die Crone". In minder dan twee uur tijd werden bijna 200 mensen dakloos. Een ramp van zulke omvang maakte begrijpelijkerwijze die nacht het hele dorp wakker. Bijna elk jaar stond er toen wel minstens één huis in brand want de meeste gebouwen waren toen van zeer brandbaar materiaal gemaakt. Maar in één klap 35 huisgezinnen getroffen, dat tartte elke verbeelding.

vervolgt.